

1924 г., на която е била изнесена съюзната теза за създаване на законъ за подпомагане на читалищното дѣло и подкрепа на българската книга. На това събрание сж били поканени и сж присъствували представители почти на всички културни, обществени и професионални съюзи и организации въ Столицата, видни общественици и културни дейци, между които и народнитѣ представители г. г. А. Ляпчевъ, Т. Г. Влайковъ, проф. Иос. Феденхехтъ, Ст. Костурковъ, Дим. Тодоровъ и др. Събранието е било открито и председателствувано отъ г. проф. Д-ръ Ив. Д. Шишмановъ. Пръвъ е говорилъ тогавашниятъ председателъ на съюза г. Ст. Аргировъ, който изтъкналъ значението на библиотеката, като факторъ за народното образование и нуждата отъ създаване законъ за нашитѣ публични библиотеки — читалищата, които ще могатъ да изпълняватъ своитѣ функции само, ако бждатъ щедро подкрепени отъ държавата. Следъ него говорилъ г. проф. Мих. Арнаудовъ, който подкрепилъ изказанитѣ мисли отъ г. Аргарова съ данни изъ библиотечното дѣло въ Чехословакия. Въ тоя духъ на мисли сж взели думата и сж се изказали мнозина, между които заслужава да се отбележатъ схващанията на г. г. Андрей Ляпчевъ, Иосифъ Фаденхехтъ, Т. Г. Влайковъ и Ст. Костурковъ, които сж се изказали ясно и категорично въ полза на гледището, че е крайно време да се създаде и у насъ специално читалищно законодателство, чрезъ което да се осигурятъ на читалищата редовни и трайни приходи, сумитѣ, за които да се гласуватъ ежегодно въ бюджета на държавата, респ. въ тоя на Мин-то на Народн. просвѣщение. Това събрание, може да се каже, даде голѣма общественостъ на съюзната инициатива за създаване на специаленъ законъ за подкрепа на читалищата. Почти всички вестници посветили специални статии по тоя случай въ защита на българското читалище и неговия съюзъ, както и върху нуждата отъ създаването на законъ за народнитѣ читалища. Предаваме статиитѣ, помѣстени въ столичния печатъ по тоя случай:

В. „Демократически сговоръ“ отъ 1. XII. м. г. въ уводна статия подъ заглавие „Нашето читалищно дѣло“ писа:

„Въ едно събрание, свикано отъ Читалищния съюзъ, бѣ подложенъ вчера на разискване единъ въпросъ отъ капитално значение за нашата духовна култура. Въ свръзка съ Законопроекта за народнитѣ читалища и библиотеки, който, по поръчка на Министерството на народното просвѣщение, Централното управление на Читалищния съюзъ е изработило още миналата година, поканенитѣ — политици, общественици и работници въ полето на народната просвѣта — имаха да се произнесатъ по начало върху срѣдствата, отъ които зависи осъществяването на гонимата целъ: да се покрие страната съ гъста мрежа читалища и да се уреди тѣхното редовно функциониране и развитие, респ. тѣхната материална издрѣжка.

Полезността на дѣлото е излишно да се доказва. Нашето основно образование, дори когато се издигне на желаната висота, ще бжде недостатъчно, да подтикне грамотния младежъ, особено по селата, въ пѣтя на самообразованието, абсолютно необходимо за добиване на една цѣлостна духовна култура. Условиата на срѣдата не сж още отишли много далечъ отъ примитивността, мракътъ е още доста дълбокъ и съвсемъ не е рѣдко явление у насъ тѣй наречената вторична неграмотностъ, въ която изпадатъ излѣзлитѣ отъ основнитѣ училища младежи. Едно добре уредено народно читалище, снабдено съ библиотека, ръководено отъ подготвено лице и способно да раз-